

at faa optaget Hypotek i saadanne Ejendomme. Det er selvfølgelig et Forhold, der ikke kan opretholdes i Længden. Noget lignende gælder ogsaa i andre Byer, hvor de har Pakhuse paa Havnepladser, som er bygget paa lejet Grund; de kan ikke pantsættes. Derfor omfattes Spørgsmaalet med saa stor Interesse dernede, og derfor er der et levende Ønske om, at dette Lovforslag maa kunne gennemføres i indeværende Samling.

Jeg for mit Vedkommende vilde derfor meget ønske, at Lovforslaget maatte blive vedtaget uden Udvalgsbehandling, thi saa véd vi, det kommer igennem. Jeg kan i den Henseende slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel og senere det ærede Medlem Hr. Heilesen har sagt; og selv om en Institution som Sagførerraadet har Krav paa, at Lovgivningsmagten tager alt muligt Hensyn til Henvendelser derfra, maa det paa den anden Side kunne forlanges, naar der foreligger et saa vigtigt Lovforslag som dette, at man saa ikke venter til det sidste Øjeblik med at fremkomme med sin Henvendelse og derved bringer hele Lovforslaget i Fare for ikke at kunne blive vedtaget i indeværende Samling. Jeg vilde som sagt ønske, at Lovforslaget kunde blive vedtaget uden Udvalgsbehandling; men skal det til Udvalgsbehandling, maa jeg meget indtrængende bede om, at den bliver saa kort som muligt, saa vi under alle Omstændigheder maa faa Lovforslaget gennemført i indeværende Samling. Sluttelig skal jeg til den højtærede Justitsminister rette en indtrængende Anmodning om at træffe Foranstaltninger til, at naar Lovforslaget er vedtaget, disse særlige Regler om Underpant i Løsøre og Pantsætning af Bygninger paa lejet Grund hurtigst muligt kan træde i Kraft.

Pinholt: Det er selvfølgelig vanskeligt for ikke at sige umuligt for en Lægmand at have nogen begrundet Mening om Betimeligheden af den Ændring i vort Retsvæsen, som her er foreslaet, og jeg kan heller ikke, naar jeg udtaler mig rent personligt, øve Kritik over dette Lovforslag, fordi jeg savner Forudsætninger derfor og Kendskab til Sagen. Naar jeg har taget Ordet, er det for at fremsætte nogle Betæneligheder, som overfor mig er gjort gældende af Folk, som i over en Menneskealder har tjent i Retsvæsenet, idet de mener, at dette Lovforslag i alt Fald ikke vil betyde en Besparelse, men foreløbig en Udgift; det er det, de mener der vil komme ud af det. Det er blevet sagt, at i Betragt-

ning af, at dette Lovforslag var saa overordentlig grundigt gennemarbejdet, inden det kom til Rigsdagen, kunde man se bort fra Udvalgsbehandling og en grundig Behandling her i Tinget. Men det synes jeg i og for sig ikke er rigtigt, jeg synes ikke; at det skal bevirke, at man ikke her sørger for, at Tingets Medlemmer, saa vidt de har Evne og Lyst dertil, kan faa Lejlighed til at sætte sig ind i Lovforslaget og muligvis faa et Overblik over det, som her skal ske.

Naar man siger, at det er nødvendigt, at Lovforslaget gennemføres nu, og at vi har haft Tid nok, og at Sagførerraadet har henvendt sig alt for sent, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at Sagen er kommet til første Behandling i Landstinget den 5. Februar, altsaa nu for 6 Uger siden, saa det kan ikke siges at være nogen lang Tid, Rigsdagen har haft Sagen til Behandling. Naar der kun levnes dette Ting maaske 14 Dage til at sætte sig ind i en saa vigtig Sag, som alle er enige om, at det er, synes jeg, det er meget lidt.

Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ret i, at det er en meget betænelig Ting, at Folketinget frafalder sin Beføjelse til at sætte sig grundigt ind i Sagen, og jeg tør nok sige, at i den korte Tid, Lovforslaget faktisk har foreligget til Rigsdagens Behandling, har i alt Fald dette høje Tings Medlemmer ikke i videre høj Grad kunnet komme ind i et saadant Lovforslag som dette, da Tinget har været optaget af mange andre Sager, som har været til Behandling her, og saaledes ikke har haft Lejlighed til at faa Overblik over Forslaget. Jeg skulde derfor meget ønske, at man ikke gennemførte Lovforslaget i Aar, hvis man ikke kan faa Overblik over det, og hvis man skal tro, hvad der bliver sagt fra kyndig Side — men om det er tilstrækkelig rigtigt, tør jeg ikke afgøre —, at det er sikkert, at vi foreløbig i alt Fald til Indretning af Arkiver, brandfrie Rum, Reoler og Skabe o. s. v. vil blive stillet overfor meget betydelige Udgifter paa Dommerkantorerne. Det er det sikre, og den aarlige Besparelse, man venter — det er det, der er meddelt mig — bliver til ingenting. Som Følge af Størrelsen af den Afgift, som i Øjeblikket betales for Tinglæsningen, vil den Besparelse, man regner med, at Staten skal faa ved den her foreslaede Ordning, i Virkeligheden ikke opnaas.

Jeg er, som sagt, ikke personlig tilstrækkelig inde i Spørgsmaalet; men en Maad med lang Praksis i Retsvæsenet har meddelt mig, at Lovforslaget, naar det vedtages,